

SATORI STRESS ^x

Tokyo-documentaire van het Amok-duo Jean-Noël Gobron en Benoît Boelens.

Gefascineerd door het Japanse meisje Akiko Inamura trok Gobron haar na naar Japan. Met Ionesco's motto «Reizen is ontworteld raken» in de achterzak wou Gobron documentaire beelden meerdimensioneel binden aan diepzinnige, filosofische (off-screen gelezen) teksten van Boelens om zo Satori Stress de fictie in te loodsen.

Via enkele uitgelezen aspecten uit de eigen Japanse cultuur en het zen-boeddhisme («elke bevestiging houdt ook zijn ontkenning in») snoert Gobron woord aan beeld(en) van toeristisch Japan. Maar precies waar dit ambitieus uitgangspunt moet

waar gemaakt worden verzandt het project in het niet en ontstijgt na een niet-onaardige start ternauwernood het zogenaamde documentair gestoethaspel met dansende en door elkaar wriemelende mensenhopen.

Satori Stress - de hallucinante titel is geïnspireerd op een aanduiding van een verlichte geest in het zen-boeddhisme én op de nerveuze beeldenstroom - wou meer zijn dan een documentaire maar is zelfs dat (nog) niet! (fs) België, 1984 / 75' / Amok Film (Bouréstraat 14/6 te 1050 Brussel - Tel. 02/512.19.27). Voor volwassenen.

Film & Televisie, mei 1984.

Mijn allerlaatste bedenking bij Berlijn '84 is bewust bedoeld als een soort eerherstel tegenover de Belgische film Satori Stress van Jean-Noël Gobron (zie de negatieve beoordeling ervan in F & TV, 322, maart 1984, blz. 40). Of hoe iedere criticus uiteraard vanuit zijn eigen subjectiviteit en zijn allerindividueelste sensibiliteit tegen een film aankijkt. Satori Stress heb ik pas in Berlijn kunnen zien, waar de film, tussen haakjes gezegd, op de Messe een staande ovatie te beurt viel. Ook mijn enorm positieve indruk over dit (proef)werk blijft natuurlijk heel subjectief gekleurd, temeer omdat ik a priori al gunstig gestemd ben tegenover al wie eerlijk (en vooral discreet) probeert zijn westerse ziel en zinnen te luisteren te leggen naar Japan en het Verre Oosten tout court (voor mij ontegensprekelijk het meest fascinerende deel van onze planeet). Wat me nu bepaald bij Satori Stress zo sterk boeit en ontroert, is die in beeldkeuze en montage vertaalde spanning tussen een immer betrachtte objectiviteit en een meteen telkens geavoueerde, onontkoombare subjectiviteit. Gobron heeft hoe dan ook geprobeerd met respect en liefde naar Japan te kijken en is er tegelijk in geslaagd een stuk persoonlijke levenservaring van zich af te filmen (wat niet hetzelfde is als kwijt te raken...). Zijn film verdient dan ook met respect benaderd te worden (wat niet hetzelfde is als opgehield). Dat wou ik als slot en rechtvaardigheidshalve toch nog even kwijt. ■

Jean-Pierre Wauters